

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 12.11.1971, sp. zn. 5 Co 188/71, ECLI:CZ:NS:1971:5.CO.188.1971.1

Číslo: 37/1972

Právní věta: Z hlediska ustanovení § 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. /1/ je nerozhodné, z jakých důvodů došlo k opožděnému uplatnění nároku na důchod.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 12.11.1971

Spisová značka: 5 Co 188/71

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 244

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1972 sb. rozh.

Z hlediska ustanovení § 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. /1/ je nerozhodné, z jakých důvodů došlo k opožděnému uplatnění nároku na důchod.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 12. 11. 1971, [5 Co 188/71](#))

Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze byl navrhovatelce přiznán vdovský důchod od 13. 12. 1962. Tímto rozhodnutím bylo provedeno i usnesení Městského soudu v Praze z 19. 5. 1969 č. j. 15 C 26/69-8.

Navrhovatelka se v opravném prostředku proti rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení domáhala, aby jí byl přiznán vdovský důchod od smrti jejího manžela, tj. od 3. 3. 1946, a sirotčí důchod pro syna do 24. 8. 1958, kdy syn ukončil studie.

Městský soud v Praze rozhodnutí odpůrce potvrdil, když zjistil, že vdovský důchod byl navrhovatelce přiznán za dobu jednoho roku ode dne podání její žádosti o tento důchod, a to v souladu s ustanovením § 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb.

Navrhovatelka ve svém odvolání proti usnesení soudu prvního stupně opakuje námitky, které uplatnila již v řízení o přezkoumání dříve vydaného rozhodnutí odpůrce o jejím vdovském důchodu

(vedeném pod sp. zn. 15 C 26/69 Městského soudu v Praze). Námitky navrhovatelky spočívají v podstatě v tom, že jí důchod měl být, podle jejího názoru, přiznán ode dne úmrtí manžela, protože nebylo její vinou, že se o smrti manžela a zejména pak o datu jeho úmrtí dověděla až v roce 1963. Obdobně pak měl být přiznán i sirotčí důchod pro jejího syna.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Navrhovatelka svůj nárok na vdovský důchod uplatnila žádostí podanou dne 13. 12. 1963 a odpůrce jí přezkoumávaným rozhodnutím vdovský důchod přiznal od 13. 12. 1962, tedy v souladu s ustanovením § 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. Podle tohoto ustanovení se nárok na jednotlivou splátku dávky promlčuje v jednom roce ode dne její splatnosti. Zákon přitom nestanoví žádnou výjimku a nepřihlíží k tomu, z jakých důvodů k opožděnému uplatnění nároku došlo.

Pravomoc soudu přezkoumávat rozhodnutí jiných orgánů v řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. je vymezena tím, že soud v tomto řízení přezkoumává, zda rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení bylo vydáno v souladu se zákone. Jestliže soud dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu se zákone, musí je potvrdit. Důsledky ustanovení § 62 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. se vztahují i na sirotčí důchod, který navrhovatelka uplatnila pro svého syna; o tomto důchodu se navrhovatelka ve svém odvolání rovněž zmiňuje, i když napadeným rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení o sirotčím důchodu rozhodováno nebylo.

1) úplné znění zákona se změnami a doplňky vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.